

רבי ישמעאל פרק שיישי מנחות סד.

אבנל. גבי עמוד דלא אישעציד זורק גבוה [א] דאמרי'ן (ברבי שמשאל) דיחמש שניחא מילתא טפי אימא רבנן ס"ל דאמרי דבשבת עדיין (דבעליגליס) דכחול ואי הוא בעי טפי יא עדיין (6) וזבחול בשלשה:

מילתיה דרבי חיינא דאיכא פרומוי מילתא בשלשה בני אדם

טפי מציחיד איזאז רבי ישמעאל כרזנן
ס'ל ועדדין זעלשע פערסעס הער
זשקרייטעס העומר צומא'ל ט"ו צייטן מפני
הצייטאס שאומעס איין העומר זא אלס
זעלשע זעכטע: **אבל** גנבי שלם
סאסין לא איזעציד זוך גבוה כללסו
אלזיצא דרבי ישמעאל דקאמר צחמש
זעצחא מיתא: **בין שני רבא** הלכנה
צעליל לכל העולם: **אם נראה צעליל**
אין צעליל עזוי **אם** שכן: ללכת
וזהעד לצדן שזרי א"י שפון דצעליל
גראה ז"ד ומי ראוהו: **אבל הסם**.

גבי לצונה דאײַכא מײַסלײַן לעמדין לצה
 דױמנין דלל יראה צעליל ויאמרו
 העדסים כמו שראינוהו אזו קן ראיהו ד"ד
 וולא נחלל שבת ואיכא מכשול דלל יאה
 צהוד. נקצב לעלמח: **דליכא** שבת
 וזל קרנן וולא יטינה שבת
 גצוה. דלוי קרנן וולא יטינה שבת
 לעלות איתו היום משום דבר אחר:
דאײַכא לור צבוא. דבחמש
 בא דאײַכא לור צבוא. וגיטנה שבת לדחות. אלל
 שביחא מילתא: וגיטנה שבת לדחות. אלל

הב' סאין ומגו נדדחה מפני הב' נדחית
נמי חזר החמס: **שטט**. שבצב' פ' טעז'ז
ז' ציבור כבוד יב' א' מן שערי צ'ז
ושערי רגל בצב' שצמח הרגל: **חייב**
פעל השני. טעז'ז דשוג' הוא כצבור
ומותר לשחטון שצב' הואיל ושל ציבור
הוא וטעז' דציין דשט' ראשון מו לא
היז' הוא לציבור: **ואפי'** נאכפ' **בשני**.
בגון שנשפ' דס הראשונה לאחר
שטעז' שטעז' שני דציין למיחר ליפטריה
לגמריה מן קרימ'ה' דצרות שטעז'
אזע"ג דס' לא כפר אלץ בשניה ושני
נמי הואיל וזה כפר ליפט' עליה אפ"ה
חייב חייב ופטור הראשונה דבר
שטעז' אליין: **אפי'** **מנאלץ** הראשונה
בכחוס. קודם שחיות שני' דציין

ממנו (מלאכי ה) הקריבוהו נא לפתח
שחטת שניה חייב: לפניו. שבבת: ולא
לכתחילה ואחריו לא אפי' לכתחילה
אחרת כחושב הדא שמינה
לכתחילה ושחוט: סמי כחושב. ממינתא
קמיינתא דרבה: ואביעיתא אימא. דה
רבינו: צבני מעיין. וזו מתחילה היה
נדרתא שמינה והשתא הוא למשכתא
ומעיקרא כי שחט לשניה לא
נזכרת דברות דהא עדיין לא נזכרת
כחושב: מהו. ואליבא דרבה
קמיינתא אלה דפטר היכא דנזכרת
כחושב קודם ד"א שניה הכא
לאיסורא קמיינו. וי"ז שחט
למינתיה ב"ו קמיינו עדיין לא
נזכרת דברות דהא שחט
לשניה אלה דפטר היכא דנזכרת
כחושב קודם ד"א שניה הכא
לאיסורא קמיינו. וי"ז שחט
למינתיה ב"ו קמיינו עדיין לא

מוותר לעשות הוציא ושל יצבור הוא אל
 לתרוייהו חייב דבחר מחשבה אזלין
 פלוגתייהו. כלומר יא' לרבה פטור ולרבה
 שמע והאי דנקט שמע לאשמועינן דאפי'
 זשה. דכוין למאן נכתובו פטורין להזכיר

(א) שבת קלג: ר"ה כא
(ב) תוספתא פסחים פ"ה ה"א
(ג) ורבה אמר פטור ורבה אמר
חייב כן רבן הלוי נטל את העמיקין
המ"ק"ק (ד) ח"י י"ג, ה"א (דף
סג:) (ו) מ"א לאו דבחול נמי
סגי בשלשה, (ז) ולקטן סה"ה
(ח) ג"י ז"ק כי שחט שני כהן
דעתיא לאו כי ומתוך חיות
למיתתן קמייכו, ז"ק
(ט) ז"ל דפטור ברישא לאו,
(י) ז"ל במוספין, ז"ק, (כ) ז"ק
(ל) להרבות בשביל התיקון
רש"י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חבל גבי וכו'
טפי ענדיקן אבל ס"ל דגם
בחול נשלשה הקס"ד:

מוסף רש"י

בין שנראה. המדע
בעליל. צגליו לכל, ויש
לדעת שראוהו צית דין
והקצוצים להם ואין צריך
לראים חוץ לתחום לחלל שבת
ולכל ולהעיד לפי ב"ד,
ממללן (שבת קלג:). אם
נראה בעליל, אין
מוחללן. לפי שאין טורח
(ר"ה בא:).

רבינו גרשום

[illegible]

שחמ שתי חמאות של ציבור. לא נקט עולות משום דלאכא בא עולות טובא ^א (כמו שפי') אבל חטאות ליכא אלא אחת ברוב פעמים: **ואפי'** נתבאר בשניה. לא דמיא לבעיא דבסמוך בתר מחשבתו אולינן או בתר מעשיו דהתם אם יבא אליהו ויאמר שהיא

אימא לך ¹⁶ כרבנן סבירא ליה אי נמי עד כאן לא קא"ר ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא התם אלא דאיתעביד ליה צורך גבוה ולא יריך אחולי, שבת אבל הכא דלא איתעביד ליה צורך גבוה וצריך לאחולי שבת אימא כרבנן סבירא ליה אלא אמר רב ר' ישמעאל ורבי חנינא סגן הכהנים אמרו דבר אחד דתנן רבי חנינא סגן הכהנים אומר בשבת נקצר ביהוד כמגל אחד ובקופה אחת ובחול בשלשה בשלש קופות ובשלש מגילות וזכ"א אחד שבת ואחד חול בשלש קופות ובשלש מגילות מי לא קא"ר חנינא סגן הכהנים הוה כיון דאפשר לא מרחינן הכא נמי כיון דאפשר לא מרחינן ממאי דלמא עד כאן לא קא"ר ישמעאל הכא אלא דליכא פרסומי מילתא אבל התם דאיכא פרסומי מילתא אימא כרבנן סבירא ליה אי נמי עד כאן לא קא"ר חנינא סגן הכהנים התם דאי אחד לא בשלשה צורך גבוה מיתעביד כהלכתו אבל הכא דלא איתעביד כהלכתו צורך גבוה אימא כרבנן סבירא ליה אלא אמר רב אשי רבי ישמעאל ורבי יוסי אמרו דבר

בעליל ובין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת
ה בעליל אין מחללין עליו את השבת מי לא א"ר יוסי
טרחינן הכא נמי כיון דאפשר לא טרחינן ממאי דלמא
שמעאל הכא אלא דליכא נמצאת אתה מכשילן לעתיד
אתה מכשילן לעתיד לבא אימא כרבנן סבירא ליה אי
יבי יוסי התם אלא דליכא צורך גבוה ולא ניתנה שבת
וא צורך גבוה וניתנה שבת לדחות אימא כרבנן ס"ל
זות של ציבור ואינו צריך אלא אחת אמר רבא ואיתימא
ה ופטור על הראשונה ואפלו נתכפר לו בשניה ואפלו
ימי אמר רבה הכי והא אמר רבה דהיו לפניו שתי חמאות
ה שחט שמינה ואח"כ שחט כחושה חייב כחושה ואח"כ
אלא שאומרים לו ח"כ שמינה לכתחלה ושחוט איבעית
יתא ^ב ואיבעית אימא ההיא רבי אמי אמרה א"ל רבינא
נה כחושה בבני מעיין מהו ^ב בתר מחשבתו אולינן וגברא
דלמא בתר מעשיו אולינן א"ל לא היינו דרבה ורבא
ניוק בים ופרש מצודה להעלות דגים והעלה דגים חייב
גים ותינוק ^א רבא אמר חייב ורבה אמר דפטור ועד כאן
כיון דשמע אמר' ^ב נמי דעתיה אתינוק אבל לא שמע
היינו פלוגתייהו דרבה ורבא דאיתמר ^א ^ב (לא) שמע שטבע
להעלות דגים והעלה דגים חייב להעלות דגים והעלה
פטור ורבא אמר חייב רבה אמר פטור יול' בתר מעשיו
מחשבתו אמר ^ב רבה יחולה שאמדהו לגרורות אחת
כיוא עשרה גרורות כתב אמת פטורין אפילו בזה אחת
כראשונה בעי רבא חולה שאמדהו לשתי גרורות ויש
צין ושלש בעוקץ אחת הי מיניהו מיייתנן שתיים מיייתנן
ש ^א מיייתנן דקא ממעטא קצירה פשיטא שלש מיייתנן

עפֿשע. וארגלאר יאָ למפרע דשפיר עד: לאו היינו דריב ורבא. כלומר
שמע טענע תיזק איזלע לימיר מחשבו נמי אחיקוק הוא: לאו היינו
דשפיר לאו משום דשמע אלל משום דאולינן בבת מעשיו ואי"א אפי' לא
ידי: הולל טאמורו בלגוררע. ואלא יכלל ב' אחי מרבא: ופי' בזה אחר
אז טאמור מולל ב: דממעט קריש. דאין קולר אלל מלישע אחת:

לעד

אפי' נמצאת הארשונה בחושה ודשניה שמינה דעיקר מצוה בשמינה. אפי' הכי חייב לעד השניה: וקמ' ארשונה בחושה: ואביעתי אומר 'ו' אפי' מודה לקיימא ולא רבה: נמצאת הארשונה בחושה אחריתי או דלמא בחר מעשיו אולינ' כיון דשניה שמינה בבני מעיים ולא הארשונה ליכא איסורא: ואתא. שאם יליך גרונות אחי חשבו ורוחו אליו: ורצו עשרה [בן דאם] בשבת פטורין. דאולינ' שני עובדין: במחבר באלו:

עין משפט
נר מצוה

א מיי פ"ב מהלכות קדוש
החדש הל' ד:
ב ג מיי פ"ב מהל' שגגות
הלכה טו:
ד ה מיי פ"ב מהל' שבת
הלכה טז:
ו מיי פ"ב מהלכות שגגות
הל' טז טו טושי"ע ז"ח סי'
שבת סקיע יג:
ז מיי פ"ב מהל' שבת הלכה
ז טושי"ע שם סקיע טו:
ח מיי פ"ב מהל' שבת טושי"ע
שם סקיע טז:

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]